

(1) Paimievski Waldemar
Kwestionariusz

8246

W noc z 19 na 20-11-40 r. gdy spaliśmy wspano w domu
ze wyjątkiem ojca, przyszedł N.K.W.D. robić rewizję przy której nie
nie znalazli podjętego. Nad ranem po skończonej rewizji,
matkę moją i dwie pani, które mieszkały w naszym domu
zabrali na N.K.W.D. Poizwoli nas ze szarej szuflady, zostaliśmy
w domu zanni z 64 letnią babcią, było nas 5 cioro, ja i moje
dwie siostry, oraz dwie stałej pani. Jak się później dowiedzieli
że w tym dniu było masowe aresztowanie Polaków w naszym
mieście. Nasze matki udebiły o więzieniu, gdyśmy chcieli
zawiesić powyłki, to nas bili karabinami i mówili że takim
słaboznam nie może powyłok. Dnia 13 kwietnia, w noc zajął
mamymy i naszymy matkami, po godzinie byliśmy
już na stacji. Ja Paimievski Waldemar mając lat 15
byłem wywieziony, w noc z rodzina, przez ojca na sybir
do więzienia Krasnetaiskiego. Gdy nas przwieźli do wsi
Subotinki w rejon Kiersnowskim, wysiedli nas przed kantora
i kazali szukać sobie mieszkań. Znaleźliśmy mieszkanie
w pewnej wdowy, zachocono się do mieszkania przeszło

w którym był inwentar gospodarzy, słowem
 był zmiód. Ale wprostku to najgorsze mieszkanie,
 chętao się najlepszemu w całej wsi, albowiem wdawa
 była, dobra kobieta, ja to nie nie obdodało comy
 reblisiny i kto do nas przychodzi. Wice w naszym domu
 odbywały się schadzki, czytanie gazet i odcytywanie
 wiadomości z listów. W drugich domach tego nie
 nie można było, albowiem byli mieszczysini którym na-
 leżeli do portji. Gdy się takim gospodarom nępo-
 dowało coś, wice wyrzucił męcy wice zinnym na imię,
 Łycie w katolicy była monotonne i jednostajne,
 pracowaliny w polu na roli, a wice, sialiny kosiliny
 i t.d. list przytany z Potki urozmaicał nam życie.
 Miejscowa ludność odnosiła się do nas nicie,
 tylko władze świeckie i miodziej ukolna (komunista)
 odnosili się do nas brutalnie. Za naszą pracę
 mielibyśmy tylko trudności na papierze, a przy
 końcu roku gdy mieliby nam wyptać, nie nie
 dali nicie że i swoim nie nie dają bo nie

wrodeito. Musielismy żyć z tego co sprzedaliśmy
lub zamieniliśmy z odcieczą na mąkę lub kartofle.
Zima była straszna, mrozy dochodziły do 60 stopni
wiatry silne wiatry i mrozisty śnieg który przez parę
tygodni zawiął domy. Paliło się tym co się w ciągu
lata nabierało na stępie, to co krowy pogubiły,
i owinąć z gnoju wyrzynało się taflę podobną do torfu.
Jedzenie było jednostajne i często surowe - niedożyw-
ne z powodu odcieczności paliwa. W przeciągu tej zimy
umarło kilka osób, z głodu i mrozu, lekarna nie było
we wsi trzeba było iść 25 km przeda, bo nie było esym.
Do piero z potowii lata przyjechała komisja która
zapinowała szolnych do pracy i wywoziła na linię
kolejową Akmodiisk-Kartoty. Myślimy również wyjechali
sądząc że bliżej stacji tam będzie lepiej wydrastać się
z wsi. Tam praca była bardzo ciężka, zwalało się
śniegiem z wagonu, zapłata była marna, kto opuścił
jedem dzień pracy dostał 6 miesięcy więzienia. Potowa
ludzi zostata na miejscu którego komisja uważała

za niedobrych do pracy, były to rodziny z dwubyn-
 dalcinny. Gdy już wrócił z powrotem a nie mieliśmy
 ciepłych rzeczy, więc wzięliśmy do jedzącego transportu
 Petakowa z Archangielska, takim sposobem dostaliśmy
 się na północ. Tam pracowaliśmy w koczach
 których zarabiałeś dziennie 200 gram prosa lub
 jęczmienia. W naszym koczku umarło wiele osób
 z mojej rodziny babka, majorowa Rymska
 również zostawiając dwójki dzieci sierotami.

Stamtąd powrót do opłaków w e Krowsku,
 Później się dowiedziałem że moja matka z siostrą
 my również wyjechała do Paryża z nimi się spotka-
 łem.

Jan. Kłimowski

KL-I-17
 25. III. 1942